

E târziu, nu sunt prea obosit și, urmare firească, mă încercă nevoia de a comenta câteva lucruri petrecute cu ocazia recente ediții a Festivalului **MĂȘTI EUROPENE LA MASCA**.

L-am invitat pe **Anton Adasinsky** și pe trupa sa **DEREVO**, o companie teatrală extrem de vânată de marile festivaluri ale lumii, o trupă condusă de un om extraordinar, un visător și pe un practician desăvârșit, un om care, ca și mine, nu crede în teatrul organizat pe consilii artistice și de coordonare, ci doar în performanță, singurul criteriu al rămânerii în breaslă.

A avut o conferință de presă în cadrul căreia nu a vorbit cu presa din două motive: întâi că presa nu era de față (cu excepția reprezentantei SRR, *Valentina Leonte*) și al doilea pentru că a spus că mai bine ar putea vorbi o mică demonstrație pe care a și oferit-o împreună cu actorii săi, demonstrație de mijloace de expresie și model de antrenament în teatrul gestual. Senzațional, splendidă demonstrație pe care au apreciat-o cum se cuvine studenții mei de la Facultatea de teatru a Universității Spiru Haret și noi cei de la Masca.. Oamenii de teatru din România erau prea obosiți după FNT ca să mai asiste și la o întâlnire teatrală la Masca. Oamenii de teatru din România sunt cam obosiți de vreo 20 de ani și nu cred că se vor fi odihnit destul, probabil vor mai avea nevoie de vreo 20 de ani, așa cum stă bine unuia care când se apucă de muncă întâi se așează nițel. Să fie sănătoși și să nu-i deranjeze nimeni în liniștea odihnei lor!

Anton Adasinsky a făcut din prezența sa la noi o demonstrație despre cum trebuie să-și apere un artist adevărat propria imagine. A spus că nu are voie nimeni să intre în sală cât timp a repetat și nimeni nu a intrat. A spus că nu stă de vorbă cu nimeni imediat după spectacol și nu a stat. A spus că are nevoie de 16 ore ca să monteze, atât a montat. A spus că pentru a juca la ora 19.00, va veni la teatru dimineața la 10.00 și la 10.00 a venit; și nu a plecat nicăieri până după spectacol. A interzis tehnicienilor mei să-i ajute pe actorii săi să-și strângă lucrurile și le-au strâns singuri, în ritmul lor, în felul lor, ca orice actori profesioniști, ca orice oameni de teatru serioși. A fost prezent la interviul pe care i-l organizasem cu TVR cu câteva minute înaintea orei preconizate și cei care au întârziat au fost, evident, cei de la TVR. A îmbrăcat pentru acest interviu tricoul pe care îl primise de la noi ca o dovadă de respect, ca o dovadă de civilitate, de prietenie.

Anton Adasinsky a prezentat un spectacol despre care presa din occident afirmă că este o capodoperă. Este. Unii, extrem de puțini, au găsit de cuviință să se manifeste pe net în legătură cu marea apreciere pe care o au pentru actorii români și slaba receptivitate pe care au fost dispuși să o manifeste față de acest spectacol. Să fie sănătoși, nu am eu a comenta comentarii, fiecare cu propria sa prostie, eu sunt sătul de a mea, la ce bun să mă mai ocup și de a altora? Unii, 3 la număr, au părăsit sala la cel de al doilea spectacol. Au plătit bilet așa că puteau să-și permită să fie necivilizați. Alții însă, profesioniști de teatru, invitați de către noi, s-au ridicat și au plecat în văzul tuturor, făcând unul dintre cele mai necivilizate gesturi pe care un om de teatru le poate face unor oameni de teatru. Breasla românească este splendidă, dar lipsește cu desăvârșire. Ceilalți, restul, printre care o includ pe *Dana Ionescu* cu o mențiune specială, care face parte din tânăra echipă de cronicari de la revista de teatru online **Yorick**, au aplaudat minute în șir, au ovaționat, au tremurat, au lăcrimat, au fost fericiți, au fost bucuroși că au venit, au considerat această întâlnire ca pe una rarisimă, așa cum de altfel a și fost căci spectacolul a fost și este o capodoperă. Că nu poți înțelege, că nu poți vibra la o capodoperă este o chestiune de sensibilitate, de cultură, de pricepere. Ca ții morțiș să arăți asta, plecând sau scriind pe net este doar o chestiune de bun simț.

Duminică m-am văzut cu **Anton Adasinsky** vreme de două ceasuri și am tăifăsuț câte în lună și-n stele și am descoperit, pentru a câta oară, că experiența mea a fost și a lui, așa cum a fost și altora care mi-au trecut pragul sau cu care m-am întâlnit de-a lungul drumurilor mele printre speranțele legate de teatru. Spune că nu mai vrea să monteze ca regizor căci este sâțis de actorii care întrebă "de ce" în loc să încerce să joace, că nu vrea să predea pentru că a descoperit că studenții nu muncesc și vor doar glorie cât ai bate din palme, că nu este interesat de breaslă pentru că oamenii de teatru te privesc ignorându-te... m-a umflat râsul și a râs și el și am ciocnit un pahar de vin și am vorbit despre vacanțe și călătorii căci era evident că în ceea ce privește teatrul nu mai puteam veni nici unul nici altul

cu noutăți. Ne-am îmbrățișat și ne-am urat unul altuia tot binele cu speranța revederii. Poate vom avea noroc.

Mi-a plăcut teribil întâmplarea că am putut invita pe **DEREVO** căci întâlnirea mea cu această trupă a determinat scrierea primei propoziții din *programul estetic* al Teatrului Masca: ***noi vom desena pe scenă imagini care să vă ajute să descoperiți propriile voastre imagini.*** Așa am făcut, așa vom face în continuare, iar vizita lor ne-a întărit în sentimentul că mai avem multe de spus, că nu am epuizat subiectele noastre, ba, mai mult, experiența acumulată ne definește și mai serios unicitatea noastră, sau, mai sigur, singurătatea noastră în peisajul teatral românesc.

A fost **DEREVO**, a fost **Anton Adasinsky**, vor mai fi și alții, noi să trăim și să fim sănătoși! Vom trăi și vom fi!